

Hensyn til visse Personligheder paa Ministerbænken. Nei, vi skulle da udelukkende beskæftige os med at paavise, at der foreligger Handlinger, som berettiger os til en Mistilids Udtalelse, ligesom det da turde være Kjendsgjerning, at det at underskrive et Document, som det af 28de Januar, og at underskrive det paa den Maade, som det er underskrevet, og at lade det slutte sig til Løfter, som de, der lode her i Thinget i Slutningen af forrige Aar og til den Udtalelse fra Thingets Side, som dengang forefaldt, at der enten maae være Handlinger, eller der maa overhovedet ikke gives Noget her i Livet, som kan kaldes Handlinger. — Den høitærede Taler har saa fremdeles gjort opmærksom paa, hvad der vistnok mindre synes at gaae ind paa Resaltiteten, men dog vist neppe kan erkjendes ganske at være borte derfra, at det er en mislig Sag, en slem Sag med hurtige Ministerkifter. Det er nu vist i og for sig ganske rigtigt; men, naar man har en saa rolig Samvittighed i det Stykke som den danske Rigsdag, der Alt i Alt ikke har fremkaldt noget eneste Ministerkifte, saa er det virkelig paafaldende, at Saadant skal foreholdes os, medens det er vitterligt nok, at der er foregaaet mere end eet Ministerkifte i dens Tid, og det navnlig neppe vil gaae det danske Folk af Minde i de første Aar, at medens Rigsdagen sidst var stilt ad — ja, det var nok i Hundedagene, i Juli Maaned forrige Aar — da forefaldt der en høist mærkelig Ministerforandring, siden hvilken Stillingen mellem Regjeringen og Thingene ikke ganske har været saaledes, som den tidligere var. — Den høitærede Taler tydede ogsaa hen paa, at vi havde nu siddet her saa længe, saa vi snart maatte stilles ad, og at vi maatte søge at vike til, at vi kunde stilles uden Bitterhed. Ja, naar man veed med sig selv, at man ikke nærer nogen Bitterhed imod Noget i Hjertet, naar man veed, som jeg tænker, at vi Forslagsstillere vide, at vi have istinde udelukkende at beskæftige os med Sagen, med det, som vi ansee tjenligt for Fædrelandet, saa smigrer jeg mig med, at det ogsaa vil lykkes os, og at isvrigt ogsaa den Overbærelse, som den ene Rigsdagsmand skænker den anden,

ogsaa vil skænkes os, og at navnlig ogsaa den Tiinhed, hvormed den høitærede Taler selv saa ofte har vidst at føre Discussionen bort fra Grændsen af det Fornærmende over paa det lette, paa det spøgende, paa det antydende Gebeet, at den maaskee ogsaa vil komme os til Hjælp, saaledes at vi kunne stilles fra hverandre ganske vel forligte. Men jeg vilde stilles fra Rigsdagen med Bitterhed i Hjertet, ikke imod Rigsdagen, det være langt fra, ikke heller imod nogen Enkelt, men med en bitter Sorg i mit Hjerte, naar jeg skulde gjøre det med Bevidstheden om, at jeg i det største og vigtigste Anliggende, hvori jeg nogenstunde paa Fædrelandets Vegne har været kaldet til at tage Deel, at jeg der havde arbeidet forgæves. — Den ærede Rigsdagsmand har endeligen ogsaa givet os et Bink om, at Folket skulde være kjed af os. Jeg er ikke ganske enig med ham i denne Mening; jeg tror ikke, at Folket er kjed af Rigsdagen (Nei!). Jeg tør troe, at man ikke strax retter sig efter enkelte Stemmer, maaskee nærmest her i Staden, efter enkelte Blades Uttringer og saa fremdeles, den Sag angaaende. Jeg tør troe, at i det Hele taget vidste mine Landsmænd meget godt, at de, der bleve kaldede til et Arbejde som vort, et stort, vanskeligt og besværligt Arbejde, de vilde have ondt ved at gjøre Alle det tilpas, og ondt ved i alle Ting at gjøre deres Committenter det tilpas. Jeg tør troe, at mine Landsmænd vide det saa godt som Noget af os, at vi ikke selv have stillet og trængt os frem til dette Arbejde, men at det var den Gang, da Hans Majestæt Kongen lod udgaae en Opsfordring til sine Undersaatter om at vælge og sende Mænd, der kunde komme ham til Hjælp ved Ordningen af Fædrelandets nye Frihed, det var den Gang, at vi, i Mangel af Andre, bøde os til, skjøndt mange af os vare uøvede og uforberedte, at gjøre Forsøget. Jeg tør troe, at det danske Folk har ikke glemt, men vil huske det, at, have vi endogsaa nu og da snublet, saa have vi dog alvorligen og redeligen stræbt at gjøre vor Skyldighed. Og jeg tager det derfor trostigen paa mig, om man skulde synes at være bleven kjed af mig, naar jeg blot maa beholde den Overbeviisning, at jeg har gjort min Skyldighed indtil Enden.